

Stavba obchvatu Třebíče se přiblížila

Souhlasné stanovisko ohledně vlivu na životní prostředí obyvatel Třebíče většinou vítají.

■ Antonín Zvěřina

Ředitelství silnic a dálnic obdrželo rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina – Souhlasné závazné stanovisko EIA, tedy posouzení vlivu na životní prostředí, k projektu I/23 obchvat Třebíč.

„Dokument o S2 stranách obsahuje i několik požadavků pro zpracování do projektové dokumentace pro provádění stavby (DPS), se kterými se nyní seznamujeme a budeme nalézat řešení, jak jim vyhovět,“ uvedl mluvčí Jiří Veselý.

„Souhlasné stanovisko při posouzení vlivů stavby na životní prostředí je důležitým krokem při přípravě této pro město Třebíč tak významné a potřebné dopravní stavby. Trasa obchvatu, která je územně stabilizovaná v platné územně plánovací dokumentaci, pomůže nejenom tranzitní dopravě, ale rozprostře i vnitroměstskou dopravu a uleví přetíženému centru města,“ konstatoval starosta Třebíče Pavel Pacal.

Sniží zátěž

„Stavbou vnitřního obchvatu Třebíče dojde k výraznému vyvedení dopravy převážně mimo zastavěná území města, jehož středem silnice I/23 dosud prochází. Nová přeložka sníží dopravní zátěž v centru. Snížení množství výfukových plynů bude mít pozitivní dopad na životní podmínky místních obyvatel,“ doplnil Veselý.

Výstavbu podpořil i ředitel Okresní hospodářské komory (OHK) Petr Šmejkal: „OHK Třebíč vítá, že se výstavba obchvatu Třebíče opět o něco přiblížila k realizaci. Problémem Třebíče není tranzitní doprava, ale přesuny velkého množství aut z jednoho konce města na druhý a špičky se objevují ve stále stejných časech.“

Obchvat, tak jak je navržen, výrazně odlehčí centru města a zároveň bude rozumným spojením městských částí, které budou řidiči rádi využívat. Ve 150

členských firmách OHK Třebíč pracuje okolo pěti tisíc zaměstnanců.

Většina z nich se do práce dopravuje autem a v současnosti spousta času prostojí v kolonách. Kromě toho jezdí po městě denně stovky služebních aut a řemeslníků, kteří se potýkají se stejným problémem. Takže ptáte-li se na obchvat, tak odpověď je, už aby to bylo.“

Výstavbu podporuje další významný subjekt Energetické Třebíčsko. To má zájem, aby co nejdříve začala dostavba Jaderné elektrárny Dukovany, obchvat Třebíče v tom hraje zásadní roli.

Město dělí

Nynější trasa silnice dělí Třebíč v podstatě na dvě poloviny. Ve své stopě prochází městem od západu k východu přes ulice Pražská, Sucheničova, Bráfova, Sportovní a Brněnská.

Ve značné části své délky vede hustě obydlenou zástavbou. Vedle místních komunikací se na ní připojují čtyři silnice II. tříd, které na I/23 přivádí dopravu od okolních měst a obcí.

Také to má za následek, že průměrná denní intenzita provozu přesahuje v určitých úsecích I/23 ve městě hranici 16 tisíc vozidel.

Plánovaný obchvat, jehož součástí

bude devět mostů a jeden tunel a jedna lávka je ve své celé délce téměř šest kilometrů připravován po třech navazujících částech.

Nejdělsí z nich, zhruba čtyřkilometrová jihozápadní část částečně využije i stopu stávající silnice II. třídy. Na počátku úseku se přeložka napřimuje a kopíruje stopu současné I/23.

Její úpravy a korekce začínají v prostoru rozvodny Řífov. Napojení stávající I/23 od Třebíče do nově budované přeložky se nachází ve staničení asi kilometr. Toto napojení je řešeno úrovněnou stykovou křižovatkou, která je situována do hlubokého zářezu.

Podjezd trati

Za ní se přeložka v km 1,100 od stávající trasy odpojuje a pokračuje pravostranným obloukem, v němž překonává mimoúrovňově podjezdem železniční trať Brno – Jihlava.

Dále se trasa vyhybí fotbalovému stadionu a v hlubokém zářezu překříží místní komunikaci v ulici Řípovská. Křížení ulic Řípovská a Vrchlického je provedeno na zakrytém úseku obchvatu délky 228 metrů, takzvaný tunel Borovina).

V 1,596 kilometru je umístěna dru-

há úrovněná styková křižovatka, která na obchvat napojuje silnici II/410, ulici Koželužská. Tato komunikace je v rámci stavby kompletně rekonstruována.

V její trase pak přeložka pokračuje až do 2,408 kilometru, odkud od křižovatky u Janova mlýna vede v nové stopě a pravostranným obloukem prochází 103 metrů dlouhým přemostěním přes část Libušina a Terovské údolí.

V městské části Horka – Domky trasa máj nedaleké zahrádkářské kolonie Libuše a Mojmír. Podél osady prochází přeložka po zemědělsky využívaných pozemcích.

V kilometru 3,581 přemostuje obchvat nová přeložka místní komunikace ulici Vltavinská, která poslouží hlavně chodcům a cyklistům. Trasa první části poté končí na nové mimoúrovňově okružní křižovatce se silnicí číslo II/360 ulici Znojemská, kterou podchází.

Od ní pokračuje v přímém směru a převážně v zářezu druhá část, která je umístěna v trase ulice Spojovací. Podél ní vedou z obou stran souběžné jednosměrné komunikace.

Třetí část začíná mimoúrovňovou křižovatkou Hrotovická. Stejnomená ulice povede nad přeložkou I/23 po okružní křižovatce. Dále trasa vede v obloucích a klesá až do údolí řeky Jihlavy, kde je navržena mimoúrovňová trubkovitá křižovatka se šesti větvemi se silnicí II/360.

Tři roky

Současná křižovatka ulic Sportovní – Brněnská – Rafaelova je upravena na okružní křižovatku ve stávající poloze. Trasa obchvatu ve směru na Brno je ukončena v místě stávající stykové křižovatky, kterou se připojuje místní komunikace z ulice Ptáčovský žleb k silnici Brněnská.

Předpokládaná cena stavby činí zhruba 4,2 miliardy korun bez DPH. Odhadovaná výstavba obchvatu by měla trvat asi tři roky.

Pololetní vysvědčení

B ylo to většinou tak, že jsem měl v pololetí horší známky než na konci roku. Dost jsem na to zehral, protože to bylo velice nespravedlivé. Musím to vysvětlit, bydleli jsme na dědině v rodinném domku.

I v zimě tam bylo dost práce, obstarat zvířectvo, připravit věci na topení. Plyn ještě odnikud neproudil a zdravé životní prostředí nikomu nic neřikalo, to by se nemohly plnit státem vyhlášené pětilky, zejména v oblasti kutání uhlí.

Maminka musela prát, i automatické pračky se ještě někde vyvíjely, a tato činnost spotřebovala daleko víc času než nyní. Přece jen ale bylo práce méně. Když jsem domů přinesl pololetní vysvědčení, měli moji rodiče daleko více času se v něm nimitat a poukazovat, že to jsem se teda nevyznamenal, k vyznamenání jsem měl opravdu tak daleko jak tehdy do populární Moskvy. Moji rodiče při mé pravidelné docházce, no řekněme pravi-

delné docházce na střední školu, vždy v pololetí zvažovali, zda mě nezařadit v socialistické společnosti mezi dělníky či rolníky.

Tak plynul čas...

Kdežto na konci školního roku, na konci června, se rozeběhly všechny práce kolem domku, na dvorku i na zahradě. Na nějaké nimitání ve vysvědčení nebyl čas. Maximálně mi rodiče sdělili, že bych se měl víc snažit a šli si po své práci. Nevím, jak je to dnes, ale přimlouval bych se, aby v pololetí byli učitelé na všech stupních na žáky a studenty ohleduplnější.

Musím vám vyprávět ještě jeden neuvěřitelný příběh ohledně známek. Je tak neuvěřitelný, že nevím, jestli mu budete vážně věřit. Jeden můj příbuzný se mi svěřil, že studoval kdysi gymnázium, před demokracií. A to vyhlásilo, že

pokud si někdo zlepši známky, obdrží od vedení školy odměnu.

Ten můj příbuzný na ni nikdy nedosáhl. Ptáte se proč, jestli si známky pravidelně zhoršoval, jak bylo často zvykem u mě. Ne! Představte si, že on měl po celé čtyři roky v pololetí i na konci roku samé výborné, tedy jedničky. Už vás vidím, jak kroutíte hlavami, že to není možné. Ale můžu vás ubezpečit, že se to opravdu stalo. Jak ten dotyčný odmaturoval, se snad nemusím zmiňovat, ani jaký měl prospěch na vysoké škole a s jakým odpromoval diplomem.

Prosím, to se opravdu stalo. Když jsem vystudoval, vychodil střední zemědělskou školu, nastal čas, kdy jsem se měl zařadit v zemědělství buď mezi pěstitele či chovatele, moje těžce vtlučené vědomosti do hlavy přehlušila dvouletá prezenční služba, kde nás vyučovali úplně jiným věcem, než na střední škole.

O tom, že jsem byl mizerný voják,

svědčí fakt, že jsem byl jako jeden z mála, kdo neobdržel hrdý titul vzorný voják. Ten dostal i kalvinista, který často byl proti všem, a dali mu ho proto, aby mu zavřeli ústa, mně nic zavírat nemuseli, a snad pro to mi ho nedali.

Zatímco mí spoluvězni, co to říkám, spoluvojáci, na svých vycházkových uniformách nosili velký odznak, který symbolizoval jejich vojenskou vzornost, já se ploužil po rotě, po útvaru jako vyvrhel, jako odpadek, který si něco takového nevysloužil, byť jsem sloužil poctivě, no poctivě, sloužil dva roky.

A na závěr ještě jedna smutná zpráva, na vystavených parte jsem si v minulých dnech přečetl, že zemřel Karel Svoboda, můj učitel ze zemědělské školy. Stál jsem tam hodnou chvíli a můj vnitřní prostor se zaplnil smutkem a nostalgií. Ač, tuším, měl mě jen v prvním ročníku, jako by umřelo i kousek mého bezstarostného mládí.

Antonín Zvěřina